

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 638/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. K., P., zastúpeného advokátkou JUDr. B. V., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 525/2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2013 doručená sťažnosť Ing. D. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 525/2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že označené súdne konanie je vedené na základe návrhu sťažovateľa z 8. augusta 2008 na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky vo výške 7 890,19 € s príslušenstvom, v ktorom okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora 12. decembra 2008. Okresný súd v tomto konaní rozhodoval o námietkach povinných proti exekúcii, ktoré uznesením z 22. júla 2010 zamietol. Dňa 3. mája 2011 podala povinná vo 4. rade návrh na zastavenie exekúcie, o ktorom okresný súd uznesením z 3. novembra 2011 rozhodol tak, že vyhlásil exekučné konanie za neprípustné a konanie zastavil. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu 23. novembra 2011 odvolanie. Povinná vo 4. rade sa k odvolaniu vyjadrila 23. decembra 2011 a súdny exekútor 9. januára 2012.

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd v jeho veci ďalej nekonal, preto 10. apríla 2013 podal sťažnosť na priet'ahy v konaní jeho predsedovi. Sťažnosť bola vybavená až po vyžiadaní spisu z Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) prípisom č. Spr 1510/13 z 28. júna 2013, v ktorom predseda okresného súdu priznal priet'ahy v konaní a sťažovateľovi oznámil, že jeho odvolanie bolo predložené na rozhodnutie krajskému súdu 24. apríla 2013.

Sťažovateľ namieta, že zákonný sudca v jeho veci bezdôvodne nekonal a nepredložil vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu po dobu 15 mesiacov, urobil tak až po podaní sťažnosti na priet'ahy. Poukázal tiež na to, že pôvodné súdne konanie o zaplatenie istiny s príslušenstvom začalo ešte v roku 2001 a bolo právoplatne skončené až v roku 2008, a to z dôvodu nečinnosti povinných, ktorí zámerne odd'alovali skončenie súvisiaceho dedičského konania, čo vo svojom rozhodnutí konštatoval v roku 2008 aj odvolací súd. V spojení s tým ďalšie štyri roky trvajúce exekučné konanie sa javí pre sťažovateľa ako stav, v ktorom súdy nie sú dlhodobo schopné odstrániť jeho právnu neistotu a vymôcť jemu priznané právo.

Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Okresný súd Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er/525/2008 porušil základné právo Ing. D. K., nar..., trvale bytom P., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené Článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky Okresnému súdu Komárno prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er/525/2008 konal bez zbytočných prieťahov.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Ing. D. K., nar..., trvale bytom P., finančné zadosťučinenie vo výške 1.500,- €, slovom tisícpäťsto eur, ktoré je povinný Okresný súd Komárno vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Okresný súd Komárno je povinný zaplatiť trovy konania pánovi Ing. D. K. v sume 275,94 €, slovom dvestosedemdesiatpäť eur a 94 centov, na účet jeho právnej zástupkyne – advokátky JUDr. B. V., so sídlom P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 525/2008 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom označeného orgánu verejnej moci (napriek tomu, že vec nebola ešte právoplatne skončená), ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd uznesením z 3. novembra 2011 vyhlásil exekučné konanie vedené pod sp. zn. 7 Er 525/2008 za neprípustné a konanie zastavil. Podľa zistenia ústavného súdu nebolo dosiaľ konanie právoplatne skončené, vec sa nachádza na krajskom súde, ktorému okresný súd predložil odvolanie sťažovateľa 24. apríla 2013. V čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (29. júla 2013) už teda okresný súd vo veci rozhodol a vykonal aj úkony, na ktoré bol príslušný v súvislosti s podaným odvolaním. Hoci tak urobil až po podaní sťažnosti predsedovi okresného súdu, ktorá sa tým ukázala ako účinný prostriedok na odstránenie namietaného stavu (nečinnosti v súvislosti s predložením veci odvolaciemu súdu), táto skutočnosť nič nemení na tom, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už okresný súd nemohol vykonávať žiadne úkony vo veci sťažovateľa, pretože už nebol príslušný konať v jeho veci.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2013